

CLIPURI

Plimbare cu Silvia Ghelan

Grădina Botanică din Cluj e orizontul de fiecare zi al Silviei Ghelan. O privește nostalgică, enigmatică, incompletă. Prin „zidul crăpat” al brazilor se întrezăresc doar fragmente de culori și forme care se înșiră suprapuse. Aleea de dincolo de brazi urcă abrupt. O perspectivă forțată, de teatru. Sâmbăta, prin spăturile zidului verde, se văd mirese trecând. Glasurilor de păsări le răspund glasuri de copii. Pe ei i-am văzut la poalele înfloritei grădini. Erau la capătul călătoriei prin atlasul viu al naturii. Gălăgioși, se înghesuiau să cumpere vederi. Să le fie amintire...

În timpul plimbării noastre, s-au ivit câteva personaje. Puține, pentru o după-amiază plăcută de toamnă. Prezența lor a fost, însă, aproape simbolică. Mai întâi, un băiețel blond, de vreo șapte-opt ani... Ne-a depășit alergând și, alergând, a dispărut în soare. Lumina puternică obtura vârful de pantă, dând senzația că răpește tot ce intră în perimetrul desenat de raze. A urmat drumul spre turn. „Acolo urcam și eu...”, a spus, ca pentru sine, Silvia Ghelan. În câteva clipe, au apărut sus doi îndrăgostiți. Văzându-i, un zâmbet a supliniit continuarea firească a frazei. A ieșit în cale încă un copil blond, împreună cu – probabil – bunica lui, care a salutat-o cu respect și neascunsă emoție. I-a zis apoi nepotelului: „Doamna este cea mai mare actriță a noastră. Spune sărut mâna!”. Și au trecut mai departe. „E cea mai mare actriță!”, se auzea, tot mai slab. „Să îți aduci aminte!”...

Delia VOICU